

FANTASTİK EDEBİYATA GENEL BİR BAKIŞ - STEFANO BENNI VE STRANALANDIA

Zuhâl Yılmaz*

Özet

Hayâl gücünün bir ürünü olan fantastik edebiyat, ilâhi varlıkların fantastik figürlerle canlandırıldığı Antik çağa kadar uzanmaktadır. Masallar ise fantastik öğelerle donatılmış, eğitici ve eğlendirici anlatım biçimleridir. İtalyan edebiyatındaki fantastik etkisine gelindiğinde Roma dönemi anıtlarındaki süslemelerde yer alan figürlerden yola çıkmak gerekmektedir. Onüçüncü ve Ondördüncü yüzyılın en tanınmış yazarlarından Dante ve Boccaccio da zaman zaman fantastik öğelere başvurmuşlardır. Rönesans dönemine gelindiğinde, bazı sanatçı ve yazarlar yapıtlarını fantastik öğelerle zenginleştirmişlerdir. Romantik dönemde fantastik tür öncelikle Alman, İngiliz ve Fransız edebiyatlarında görülmüştür. Ayrıca İngiltere’de Gotik denilen bir edebiyat türü ortaya çıkmıştır. İtalya’da ise bu dönem edebiyatı, vatanperver bir ödev üstlendiğinden, bu tür anlatıya uzak durmuştur. Hattâ, Leopardi, Manzoni ve Croce fantastiğin İtalyan ruhuna aykırı olduğunu belirtmişlerdir. Ancak, birçok yazar, ironik nitelik taşıyan fantastik ve sürrealist öğelerden yararlanmışlardır. Faşizm döneminde ise, bu öğelere sıklıkla başvurulmuş, çünkü, insanları dönemin gerçeklerinin acımasızlığından uzaklaştırmak için bir araç olarak kabul edilmişlerdir. Günümüzde ise fantastik öğelere çok rastlanmakta ve Benni’de doruğa ulaşmaktadır.

Anahtar sözcükler: Edebiyat, fantastik, gotik, öge, İtalyan, yazar, yapıt, Stranalandia.

* Doç. Dr. Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi, İtalyan Dili ve Edebiyatı Anabilim Dalı.

Riassunto

Una Prospettiva generale della Letteratura Fantastica Stefano Beni e Stranalandia

La letteratura fantastica, prodotta dalla capacità d'immaginazione, risale all'Età Antica in cui le presenze divine venivano raffigurate tramite figure fantastiche. Anche le fiabe sono forme narrative dotate di elementi fantastici, educative e divertenti. Quanto all'effetto del fantastico sulla letteratura italiana, occorrerebbe partire dalle figure negli ornamenti sui monumenti del Periodo Romano. Alcuni autori più famosi dei secoli XIII. e XIV., quali Dante e Boccaccio ricorsero talvolta agli elementi fantastici. Nel Rinascimento, alcuni artisti e autori arricchirono le loro opere con tali elementi. E nel Romanticismo, la specie fantastica si vede inizialmente nelle letterature tedesca, inglese e francese. Inoltre in Inghilterra nacque la Letteratura Gotica. Ma in Italia, poiché la letteratura del periodo s'assunse un compito patriottico, rimase lontana dalla narrazione fantastica. Tuttavia, molti autori usarono elementi fantastici e surreali, piuttosto di carattere ironico. In fine, durante il fascismo, questi elementi, considerati un mezzo per allontanare la gente dalle verità spietate del periodo, vennero più spesso usati. Oggi, gli elementi fantastici si vedono più frequentemente e in Benni giungono al colmo.

Parole chiave: *letteratura, fantastico, gotico, elemento, italiano, autore, opera, Stranalandia.*

Hayâl gücü ile yaratılan öğelerle donatılmış olan fantastik edebiyatın köklerinin ta insanlığın ilk zamanlarına kadar uzandığını görüyoruz. Antik çağ insanları, tanrılardan merhamet dilemek ya da savaşçıların kahramanlıklarını övmek için, kutsal nitelikli ya da destansı dizeleri dile getirmekteydiler. Bu dizeler, kahramanları ilâhi varlıklar yani tanrılar olan ve bu tanrıların birbirleriyle olan mücadelelerini konu alan ilk dramalara da zemin hazırlamıştır. Örneğin antik Mısırlılar, İsa'nın doğuşundan birkaç bin yıl önce, bu tür anlatılarla, bugün Mısır piramitleri içindeki figürlerde algılanması mümkün olsa da çok karmaşık bir mitoloji yaratmışlardır. Yine Yunan ve Roma mitolojilerindeki tanrılar ile Hintli ve Kızılderili ilâhi varlıklarına ilişkin anlatılar da doğal olarak fantastik niteliklidir.

Bilindiği gibi, masal ve efsaneler de fantastik öğelerle donatılmış anlatılardan oluşmaktadır.

Önceleri daha ziyade korkutucu nitelikli olan canavarlar, hayaletler ve dehşet dolu sahnelerle dolu masallar, daha sonra yerlerini yalnızca çocuklara yönelik, periler, konuşan ve çeşitli maceralar yaşayan sevimli hayvanlar, sihirli, renkli fasulye taneleri, pastadan yapılmış evler, konuşan aynalar, devler, parmak çocuklar, bir sihirli değneğin dokunuşuyla arabaya dönüşen

kabak, atlara dönüşen fareler, sihirli lamba ve cini, ağaç dalında asılı duran ay gibi çok sayıda masum öge ile donatılmış, güzel ve doğru yola sevk edici, kötülerin ve kötülüğün cezalandırılıp, iyilerin ve iyiliğin ödüllendirildiği masallara bırakılmışlardır.

Fantastik edebiyat söz konusu olduğunda, bu konuda önemli tanımlamalar yapmış olan ünlü Bulgar asıllı Fransız düşünür ve eleştirmen Tzevetan Todorov'dan (1939) söz etmemek olası değildir. Todorov'a göre fantastik, kimi zaman olağanüstü güzel ve şaşırtıcı, kimi zaman da gerçekte olabilir duygusunu yaratacak şekilde ve garip, huzursuz edici olabilir. Güzel ve şaşırtıcı gerçek dışı öğelerin anlatımdaki varlığı herhangi bir sorun yaratmaz, ancak fantastik öge akıl karıştırıcı bir nitelik alıp, insanın bunu okuduğunda veya seyrettiğinde, tanık olduğu şeyin gerçek mi yoksa sahte mi olduğuna karar veremediği bir şaşkınlık içine düşmesine neden olduğu zaman, gerçekçi ilkelerde bile bir kararsızlığa yol açmaktadır. Bu anlamdaki fantastiğin ustası ise, ünlü Arjantinli yazar Jorge Luis Borges'dir (1899-1986). Todorov, fantastiğin okuyucunun hayalinde gerçek dışı sahneler canlandırarak, onlara inanılabilir nitelik kazandırma gücünde olduğunu düşünmektedir. Bu sahneler, gerçek ile doğüstü ve hayal arasında bir kararsızlık duygusu yaratarak, sıkıntı ve korku uyandırabilirler. Öykünün veya romanın konusu, insanların inançlarıyla bağlantılı olduğu ölçüde, büyük bir etkileme gücüne sahiptir. Örneğin Hıristiyan dünyasında ortaçağ şatoları, manastırlar, kriptâ (yer altı kilisesi) ve mezarlık, korku uyandırarak fantastiği adeta gerçek boyutuna taşırlar. Bu durumda okuyucu, okuduğu şeyden etkilenerek, öykü kahramanının karşılaştığı hayaletin kendi yaşamında da var olduğuna ve kendisine bir zarar verebileceğine, mezarlıktan gelen sesleri kendisinin de duyabileceğine inanabilir. Oysa, masal ya da efsanelerdeki bulutların üzerine inşa edilmiş şatolar, cücelerin ve devlerin yaşadığı diyarlar, ejderhalar vs. okuyucuya sadece bir rüyalar ülkesine yolculuk yaptığı duygusunu vererek, onun hayâl dünyasına renk katmaktan öteye gitmez.

İtalyan edebiyatında fantastik öğelere olan eğilim söz konusu olduğunda ise Roma kültür ve sanat geleneğine doğru uzanmak gereklidir. Bu geleneğe uygun olarak yapılmış kiliselerin ön cephelerindeki süslemelerde yer alan canavar, deniz kızı, melek ve şeytan figürleri yine bu döneme ait hayâl gücünün yansımalarıdır. İtalyan Edebiyatı'nın en büyük yazarı olarak kabul edilen Dante Alighieri (1265-1321), başyapıtı olan *Divina Commedia*'nin (İlahî Komedyâ) *Inferno* (Cehennem) adlı birinci bölümünde kendi hayâl gücünün ürünü ya da Antik Klasik geleneğe ait birçok yaratığa ve mekâna yer vermiştir. Aynı şekilde Marco Polo da (1254-1324), Doğu dünyasını anlattığı *Milione* (Milyon) adlı yapıtında gerçekleştiremeyecek durumlar ve hayâl ürünü olan yaratıklar gibi fantastik öğelerden geniş ölçüde yararlanmıştı. Daha sonraları da Giovanni

Boccaccio (1313-1375), 1348 yılında Avrupa'yı esir alan veba salgını sırasında, Floransalı yedisi kadın ve üçü erkek on soylunun Floransa dışındaki bir malikâneye giderek, dinî ibadetlerini yerine getirdikleri Cuma ve cumartesi günleri dışındaki günlerde, on gün boyunca, her gün birer öykü anlattıkları ve bu öykülerin tamamı olan yüz adet öyküyü içeren *Decameron* adlı baş yapıtındaki bir öyküsünde yine bir hayâl ürünü olan uçan halı figürünü kullanmıştır.

Onbeşinci yüzyıl ortalarından Onaltıncı yüzyıl ortalarına kadar olan döneme, yani Rönesans dönemine gelindiğinde, dönemin en önemli sanatçısı olan Michelangelo Buonarroti'nin (1475-1564), Tevrat'tan esinlenerek yaptığı, Tanrı'nın güneş ve ayı yarattığını, aydınlıkları karanlıklardan ayırdığını ve Kıyamet gününü canlandırdığı tablolar gibi birçok yapıtında hayâl gücünden yararlanmış olduğu görülmektedir. Bu dönem edebiyatı da fantastik öğelerden yararlanmıştır. Örneğin Matteo Maria Boiardo (1441-1494), Haçlı seferlerine alaycı bir üslûpla yer verdiği *Orlando Innamorato* (Aşık Orlando) adlı başyapıtında, savaşçıların bindiği zürafalar ve kanatlı atlar, roman kahramanlarının aşık olmasına ya da nefret duymasına neden olan sihirli sular gibi unsurlarla hayâl gücünü ortaya koymuştur. Ludovico Ariosto (1474-1533) ise *Orlando Furioso* (Öfkeli Orlando) adlı yapıtında sihirli silahlar, yine sihirli sular ve canavarlar gibi fantastik figürlerden yararlanmış, uçan bir at üzerinde cennet ve cehennem ile, aya yapılan yolculuğu anlatmıştır. Dönemin çok önemli yazar ve düşünürlerinden olan Niccolò Machiavelli (1469-1527) bile kahramanı şeytan olan *Belfagor arcidiavolo* (Başşeytan Belfagor) adlı bir öyküyü kaleme alarak fantastik edebiyatın içinde küçük de olsa bir yer edinmiştir.

Romantik dönemde ise özellikle Alman, İngiliz ve Fransız edebiyatlarında fantastik öğeler belirlemeye başlar. İngiltere'de Gotik Edebiyat denilen, korku ve gizem içeren, vampirler ve laboratuarda yaratılan korkunç yaratıklar gibi gerçek dışı kahramanları olan bir anlatı biçimi ortaya çıkar. Bu türün ilk yapıtını Horace Walpole'un *Il castello di Otranto* (Otranto Şatosu) adlı romanı oluşturmaktadır. En önemli yazarları ise *Frankenstein*'in yaratıcısı Mary Wollstonecraft ile ünlü roman *Dracula*'nın yazarı Bram Stoker'dır. Gotik tarzın İtalya'daki en bilinen temsilcisi ise çağdaş yazarlardan Valerio Evangelisti'dir. Jules Verne de romanları ile (fantascienza) kurgubilim türünü yaratmıştır.

Oysa İtalya'da Romantik Edebiyat, İtalya'nın birliğini, bağımsızlığını ve politik özgürlüğü oluşturmayı amaçlayan Risorgimento hareketinin etkisinde olduğu ve daha çok, insanları hakları ve özgürlükleri konusunda aydınlatmak ve onlara birlik bilincini kazandırmak gibi ulusal bir görev üstlenmiş olduğu için, bu gotik ve fantastik öğelere mesafeli durarak, gizem ile korkunun egemen olduğu böyle bir anlatıyı reddetmiştir. Öyle ki bu dönemin en önemli yazarlarından Giacomo Leopardi (1798-1837), ruhlara

İtalyanlar kadar az inanan başka bir toplumun varolmasının mümkün olmadığını belirtiyordu. Dönemin bir diğer önemli yazarı olan Alessandro Manzoni ise (1785-1873) hayaletlere inanma işini Kuzey Avrupa ülkelerine bıraktığını söylüyor; romanlarında, gerçeğe ya da en azından gerçeğe yakın şeylere olan inancını ortaya koyduğu, ılımlı bir gerçekçilik sergiliyordu. İtalya'nın tarihi ve kültüründe büyük ve çok önemli bir yeri olan ve İtalyan ulusunun her yönden kalkınmasını hedefleyerek, özgürlük mücadelesini destekleyen Benedetto Croce de (1866-1952), İtalyan ruhunun açık ve kesin olan şeylere uygun olduğuna inanıyordu ve ulusun, o berrak ve güneşli Akdeniz havasında, hayaletleri ve cadıları Kuzey'in o kasvetli görüntüsüne bırakmasının doğal olduğunu belirtiyordu.

Büyük olasılıkla bu yüzdendir ki, Italo Calvino 1983 yılında iki cilt halinde hazırladığı Ondokuzuncu yüzyıl fantastik öykülerinden oluşan antolojide İtalyan yazarlarına yer vermemiştir. Ancak Calvino'nun antolojisinin ardından 1985 yılında Ghidetti ve Lattarulo, Ondokuzuncu ve Yirminci yüzyıllara ait İtalyan fantastik öykülerini topladıkları iki ciltlik *Notturmo Italiano* (İtalyan Noktürnü) adlı antolojiyi yayımlamışlardır. D'Arcangelo ve Gianfranceschi ise 1993 yılında *Enciclopedia fantastica italiana*'yı (İtalyan Fantastik Ansiklopedisi) hazırlamışlar ve bu ansiklopedide Giovanni Verga, Luigi Capuana, Antonio Fogazzaro, Italo Svevo, Guido Gozzano, Giovanni Papini, Massimo Bontempelli, Luigi Pirandello, Dino Buzzati, Giuseppe Tomasi di Lampedusa, Tommaso Landolfi, Alberto Moravia, Mario Soldati ve Italo Calvino gibi yine aynı dönemin birçok önemli yazarına yer vermişlerdir.

Ancak İtalyan Edebiyatı'nda fantastik anlatı, Akdenizli ruhunun, olayları ve durumları dramatiklikten uzaklaştırma eğiliminden ve Akdeniz'in ferahlatıcı havasından olsa gerek, kuzey Avrupa'daki karanlık ve korkutucu öğelerden çok uzaktadır ve daha ziyade ironiktir.

Romantizm akımının İtalya'da ve Avrupa'da yozlaşmaya neden olduğunu ileri sürerek bu akımın karşısında duran, Fütürizm'e ve yeniliklere yakınlık duyan Massimo Bontempelli (1878-1960) gözlemediği gerçek dünyayı masalsı ve büyüleyici bir boyuta getirme ustalığını ortaya koyar. Ancak insan ve varlıkları bu gerçek olmayan konuma taşıırken, mantığın varlığını göz ardı etmediği için, gerçek olmayana mantık aracılığıyla ve mizahî yolla kontrol altında tutmaktadır. Örneğin *Tozcuk* adlı öyküsünde, öykü kahramanı Massimo, fiziksel dünya ile ruhsal dünya arasında bir ilişki kurmaya yarayacak bir madde bulmak için deneyler yaparken, renksiz, ne sıcak ne soğuk, ele gelmeyen, çok ince bir toz oluşturur laboratuarda ve bu tozu bir kağıdın içine koyarak cebine yerleştirir. Ancak tozun ne işe yaradığının farkında değildir henüz. Ardından, laboratuvar deneylerine devam etmek ve hattâ yemek yemek için hiç parası olmadığından kasabanın zenginlerinden Bartolo'dan para istemeye karar verir ve şöyle gelişir olay:

(...). – Sizi arıyordum bay Bartolo, bir işe ortak etmek için. Sihirli bir toz keşfettim. Henüz ne işe yaradığını bilmiyorum ama, bildiğim bir şey var ki, bu toz fiziksel yaşam ile ruhsal yaşam arasındaki çizginin üzerinde duruyor. Siz bunun önemini anlarsınız. Son deneyleri yapmam için bana yirmibeşbin liret vermeniz gerek. Size güveniyorum. – dedim. (...) Bartolo bana yaklaştı. Beyaz bir elbisesi ve başında da bir panama şapkası vardı. Gözlükleri altında ve sakalı da beyazdı. Sütün içine düşmüş bir eşek arısı gibiydi.

– Bay Massimo – dedi, – siz benim yoksul olduğumu bilmiyorsunuz. Size yirmibeş kuruş bile veremem. Yemin ederim, reddederken yüreğim kanıyor.

–

Durdu, bana bakıyordu, utanıp gözlerimi yere indirdim. Ve gördüm ki, göğsünün üzerinde, sol tarafta, mendil cebinin altında küçük, kırmızı bir leke vardı. Israr etmeyi düşündüm ama lekenin taze olduğunu ve giderek yayıldığını fark ettim. Tam ona bunu söyleyeceken, tekrar konuşmaya başladı:

– Yüreğim kanıyor – , tekrarladı, – size açıklayayım... –

Gerisini duymadım bile. İçimde bir kuşku, bir umut, bir aydınlık doğdu, belki, yok hayır, belki değil, kesinlikle o an anlıyordum keşfimin etkilerini. Adam, gerçek dünya ile hayâl dünyası arasındaki temas ve geçiş noktasını belirleyen maddenin, benim tozumun etki alanı içinde konuşuyordu: ve işte o konuştuğunda tozum çalışıyordu: benim yarattığım toz hayâlleri gerçek yapıyor; insanların konuşurken kullandığı hayâli şeyleri. ‘Yüreğim kanıyor’ demişti ve gerçekten yüreği kanamıştı. (...). (Masino, 1969: 71)

Güneyli çok tanınmış bir yazar olan ve daha çok Güney İtalya'nın sorunlarını, yoksul insanların ezilmişliğini irdeleyerek bu gerçeğin değişebileceğine olan inançsızlığını dile getiren ve yapıtlarında daha çok varlıklı olan insanların güçlü olduğu ve hattâ haksız olduklarında bile yasaların yine onlardan yana işlediği çarpık bir düzeni apaçık ortaya koyarak, duyduğu isyan hissini yansıtan Corrado Alvaro (1895-1956) tüm bu özellikleriyle gerçekçi bir yazar olarak kabul edilmektedir. Ancak, ona göre, kent ve uygarlığı da sorunlu ve çelişkili yapısıyla insanın tüm tavrını değiştirmekte, o yapıya tutunup bir yer edinebilme kaygısıyla saygınlığını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya getirmektedir insanı. Bu yüzden, kimi zaman, belki de gerçek dünyadaki sorunlardan geçici de olsa uzaklaşabilmek için, Alvaro da hayâl dünyasına sığınma gereksinimini duymuştur. Öyle ki, 1938 yılına ait bir yapıt olan *L'uomo è forte* (İnsan Güçlüdür) adlı romanında, bir düş dünyasındaki sancılı yaşamı anlatır. Bu dünyada gerçek dünyadaki sorunlar bulunmamaktadır belki, ama bu haliyle de pek sıkıcı ve monotondur yazara göre. *Incontri d'amore* (Aşk Rastlantıları) adlı 1940 yılında yayımladığı öykü kitabında da fantastik ve sürrealist öğelere

rastlamak mümkündür. Örneğin bu kitaptaki *La cavalla nera* (Siyah Kısrak) adlı öyküde, Potamia adlı küçük bir kasabayı anlatır. Derin bir uykuya gömülmüş görünen bu kasabada her şey, evler, davranışlar, hattâ tüm yaşam sanki ilkel bir töreye, durağan bir ritüele göre biçimlenmiş gibidir. Kasabanın çevresindeki kırların bile anlaşılmaz, esrarlı bir hali vardır. Öykü kahramanı, arkadaşı Bosso ile civardaki kırlarda yaptıkları bir gezinti sırasında olan biteni, siyah bir kısrakın birdenbire siyahlar giyinmiş bir kadına dönüşmesini şöyle anlatmaktadır:

(...). Katran gibi siyah, incecik bacaklarıyla inanılmaz zarafette bir kısrak çıktı karşımıza. Kışnedi ve geçip gitti. Alev gibi yakıcı gözleri simsiyah tüylerini daha da parlak bir hale getiriyordu. Arkadaşım Bosso peşine düştü kısrakın ve yayladan inerken onu gözden kaybettim. Bir süre daha nal seslerini duydum, sonra değirmenin gürültüsünde kayboldu. Bir daha Bosso'dan haber alamadık. Kasabada, onun simsiyah giysili bir kadınla birlikte kaçarken görülmüş olduğu anlatıldı uzun süre. Bu arada, siyahlar giyinmiş bir kadının da ortadan yok olduğu söylentisi yayıldı etrafa. (...). (Pazzaglia, 1979: 1176)

En önemli çağdaş İtalyan yazarlarından Alberto Moravia (1907-1990), hayâl gücünün insanların mevcut zor koşullara direnebilmesine yardımcı olduğunu ileri sürmektedir. Baş yapıtı olan *Gli indifferenti* (Kayıtsızlar) adlı romanda, Faşizm döneminin yarattığı derin karamsarlık duygusu ve aralarındaki iletişimsizlik yüzünden, insanların, her türlü değere olan inançlarını kaybederek, diğer insanlarla ve gerçek yaşamla ilişkilerini kesip, kendilerini bir hayâl dünyasına kapattıklarını anlatır. Sürrealizme duyduğu ilgiyle 1956 yılında *Racconti surrealistici e satirici* (Sürrealist Ve Hicivli Öyküler) adlı kitabını yayımlar. Bu kitapta yer alan *La rosa* (Gül) adlı öyküde, henüz genç bir kız olan fosforlu yeşil bir sinek (Cetonia), annesi tarafından, yalnızca güllerle beslenmesi gerektiğine ilişkin tembihlerle serbest bırakılır. Çünkü güller bu amaç için yaratılmışlardır ve maddesel değil ruhsal yiyeceklerdir. Ayrıca asla lahanaya gibi diğer şeyleri yemeğe kalkışarak seviyesini düşürmemesi gereklidir. Çünkü bu tür aşagılık yiyeceklere tenezzül etmek onlar gibi fosforlu yeşil sinekler için bir onursuzluktur. Oysa genç sinek, yalnız kalır kalmaz, dürtülerine yenilerek, ilk iş olarak, büyük bir iştahla lahanayı yemeğe koyulur. Bu öyküyle Moravia insanın günah işlemeye olan karşı konulmaz arzusunu hicvetmektedir.

Vitaliano Brancati (1907-1954) ile Carlo Emilio Gadda (1893-1973) da aynı dönemde sürrealist yapıtları kaleme alan yazarlardandır. Tommaso

Landolfi (1908-1979) ise, *Ombre* (Gölgeler) adlı öykü kitabında neogotik unsurları ön plana çıkarmaktadır.

Çağdaş İtalyan Edebiyatı'nın en önemli yazarlarından biri olan Italo Calvino (1923-1985) her türlü kültürel şekilcilik ve kuralcılığa karşı çıkmıştır. Aynı zamanda döneminin sıkı bir direnişçisi olup, komünist cephele mücadele sürdüren Calvino, mantığı hiçbir zaman göz ardı etmese de, gerçekleri farklı bir boyuta, fantastik bir boyuta taşımanın, insanlar için, iç dünyalarına bir dinginlik, bir huzur getirebilme olanağı sağlayacak bir gereksinim olduğuna inanmaktaydı. *Il visconte dimezzato* (İkiye Bölünmüş Viskont) (1952), *Il barone rampante* (Tırmanan Baron) (1957) ve *Il cavaliere inesistente* (Var Olmayan Şövalye) (1959) adlı öyküleri bu görüşün ürünü olan öykülerdir. *Gli amori difficili* (Zor Aşklar) (1958) adlı öykü kitabında ise, adeta sürrealist olaylar ve durumlar karmaşası içinde bir türlü bir araya gelemeyen sevgililerin öykülerini anlatmaktadır.

Yine sürrealist öğelerden yararlanan bir yazar olan Dino Buzzati (1906-1972) *La boutique del mistero* (Gizem Butiği) adlı öykü kitabında varlıkların görünen sıradanlıklarının arkasında sürrealist ve gizemli bir boyut arayışındadır. Örneğin *Assalto al Grande Convoglio* (Büyük Konvoya Saldırı) adlı öykü gerçek dışı boyutlara ulaşan bir ölümü anlatmakta, *Il cane che ha visto Dio* (Tanrıyı Gören Köpek), *Sette messaggeri* (Yedi Mesajcı), *Eppure battono alla porta* (Yine De Kapıyı Çalıyorlar), *Mantello* (Palto) adlı öyküler gerçeğin sınırlarını zorlayan, sevgi ve inancın, ibadet ve masumiyetin, yaşamın ve ölümün doğal kanunlarını bile değiştirecek güce sahip olduklarına ilişkin mesajlar veren öykülerdir. Yine bu kitapta yer alan *Una goccia* (Bir Su Damlası) adlı öyküsünde ise Buzzati hayal gücünü her türlü fizik kanununa karşı çıkacak ölçüde kullanmakta ve şöyle anlatmaktadır:

Bir su damlası merdiven basamaklarını çıkıyor. Duyuyor musun onu? Karanlıkta yatağıma yatmış, onun gizemli yürüyüşünü dinliyorum. Ne yapıyor? Zıplıyor mu acaba? Tik, tak, tik, tak. Ritmik gürültüsü duyuluyor. Sonra damla duruyor ve kimi zaman tüm gece boyunca bir daha ortaya çıkmıyor. Ama basamakları çıkıyor işte. Aşağıya doğru inen diğer bütün su damlalarının aksine, yerçekimi kanununa karşı koyarak basamak basamak tırmanıyor.

Onun farkına varmış olanlar, biz seçkin, rafine, duyarlı yetişkinler değiliz. Aksine, ilk kattaki o solgun, cahil yaratık, hizmetçi, gecenin geç saatinde, herkes uykuya daldıktan sonra fark etti onu ilk olarak. Kendini tutamayıp yataktan atladı ve hanımını uyandırmaya koştu. 'Hanımefendi, Hanımefendi' diye fısıldadı. Hanımı sıçrayarak uyandı: 'Ne var? Ne oldu?'. 'Bir damla var hanımefendi, merdivenleri tırmanıyor'. 'Ne?' diye sordu hanımı şaşkın bir halde. Hizmetçi ağlamaklı bir halde 'Bir su damlası merdivenlerden yukarı tırmanıyor' diye tekrarladı. Hanımı 'Git şuradan! Deli misin? Yatağına dön,

marş! Utanmaz, içtin değil mi? Zaten ne zamandır sabahları şarabın azaldığını fark ediyordum. Pis çirkin şey seni, görürsün sen!' diye azarladı. 'Kim bilir bu aptalın aklında neler var?' diye düşünürken, gecenin sessizliğinde o inanılması güç, hafif gürültüyü o da duydu. Bir su damlası yukarıya doğru çıkıyordu (...). (Buzzati, 1968: 74, 75)

Günümüzde ise, Luigi Malerba (1927), Antonio Debenedetti (1938), Roberto Vigevani (1939), Sebastiano Vassalli (1941), Antonio Tabucchi (1943)Roberto Pazzi (1946), Erri De Luca (1950), Marco Lodoli (1956), Andrea Kerbaker (1960) ve Paola Capriola (1962), fantastik türde öyküler ve romanlar yazan yazarlardır.

Fantastik ve sürrealist öğelerin kullanımı, günümüz yazarlarından Stefano Benni'de (1947) doruk noktasına ulaşır. Benni'nin tarzı çok özgün bir tarzdır ve kullandığı dil de kendi yarattığı bir takım sözcüklerle zenginleştirilmiş bir dildir. Yazar, hayal dünyasına sığınmayı, bir anlamda, dünyadaki yozlaşmadan bir kaçış olarak görmektedir. *Prima o poi l'amore arriva* (Er Ya Da Geç Aşk Çıkagelir) (1981), *Stranalandia* (Gariplikler Adası) (1984) *Il bar sotto il mare* (Denizin Altındaki Bar) (1987), *La compagnia dei celestini* (Uzaylılar Kumpanyası) (1992), *L'ultima lacrima* (Son Gözyaşı) (1994), *Elianto* (1996), *Teatro* (Tiyatro) (1999), *Spiriti* (Ruhlar) (2000), *Dottor Niù* (Doktor Niù), *Corsivi diabolici per tragedie evitabili* (Engellenebilir Trajedilerin Şeytansı Yazıları) (2001) ve Margherita Dolcevita (Margherita Tatlıhayat) (2005) adlı, yazarın kendi hayâl ürünleri ile yüklü kitapları bulunmaktadır. Örneğin, *L'ultima lacrima* adlı öykü kitabında yer alan *Papà va in TV* (Babam Televizyona Çıkıyor) adlı öyküde Benni, üç yıldır işsiz olduğu için, bir süpermarketi soymaya çalışırken çıkan çatışmada üç kişiyi öldürdükten sonra yakalanıp, idama mahkum edilen Augusto Minardi'nin cezasının infaz edileceği akşamı, son derece gerçek dışı ve hicivli bir dille anlatmaktadır:

Minardiler'in evinde her şey hazır. Bayan Lea televizyon ekranını alkol ile sildi ve televizyonun üzerine düğün fotoğrafını koydu. Kanepenin ayçiçeği desenini görünebilmesi için, üzerindeki örtüyü kaldırdı. Bir tepsiye, çeşitli tuzlular, zamanı geçmiş bir Noel keki, bir şişe viski ve çocuklar için de portakal suyu hazırladı. Kocaman bitkinin yapraklarını parlattı, sehpanın üzerine en güzel örtüsünü serdi. O her şeyin yerli yerinde olup olmadığını kontrol ederken, çocukları izliyorlar onu: permalı saçının bukleleri sarsılmakta ve yeni cilalanmış parke üzerinde, ayakkabısının ince topuklarıyla ritmik gürültüler çıkartarak gidip gelmekte. Onu evde hiç terliksiz görmemişlerdi.

Minardiler'in üç çocuğu da hazır. Oniki yaşındaki Patrizio, en sevdiği parlak kırmızı eşofmanı ve başındaki beysbol şapkasıyla kanepede oturuyor. Yedi yaşındaki Lucilla, Miki fare desenli pijamasını giymiş, kucığında bir Barbie bebekle bekliyor. Can sıkıması için kodeinli şurup verilmiş olan iki yaşındaki Pastrocchetto ise mama sandalyesinde.

Kapı çalınıyor. Komşuları Mariella ve Mario, ellerinde bir kutu çikolata ve dondurma ile içeri giriyorlar. Mario, durumun öneminden dolayı ceketli ve kravatlı, çocuklarla selamlaşıyor ve Patrizio'nun elini sıkıyor.

- Söyle bakalım şampiyon, babandan dolayı mutlu musun?

- Eh işte ...- diye cevaplıyor Patrizio.

- Saçın ne güzel olmuş – diyor Mariella Lea'ya, - bugün çok hoş olmuşuz. Tabii ki öyle sıradan bir gün değil bugün.

- Bir anlamda öyle...- diyor Lea.

- Saat kaçta canlı bağlantıya geçiyorlar?

- Aşağı yukarı üç dakika sonra.

- Kumanda aleti bende duracak - diyor Lucilla.

Aynı anda, bay Augusto Menardi de cezaevinde heyecan içinde beklemekte. Akşam yemeğinde çok güzel bir mantarlı pilav yemiş, ranzasında uzanmış, gevşemeye çalışıyor.

- Umarım iyi görüntü veririm- diye düşünüyor.

- Beş dakika sonra sıra size gelecek - diyor, dışarıdan biri.

- Hay Allah!- diyor bay Minardi - dişlerimi fırçalamayı unuttum, kim bilir nasıl görünecek televizyonda. (...). (Benni, 1994, 61)

Margherita Dolcevita adlı romanda ise Benni, Margherita adlı ondört buçuk yaşında, sürekli olarak çevresini gözlemleyen küçük bir kızın hayallerini ve düşüncelerini anlatmakta. Margherita, ailesini, arkadaşlarını ve ev, okul ve kırlardan ibaret küçücük dünyasında olup bitenleri son derece tatlı ve şakacı bir dille, ancak dünyadaki acımasızlıkları da vurgulayarak, anlatır. Kendisini bile yine o tatlı ve alaycı tonla tanımlamaktadır:

(...). Neredeyse onbeş yaşındayım, sarı, biraz garip saçlarım var, buklelerim burğu makarnaya benziyor. Güzel, mavi gözlerim var ama biraz tombulum. Düşük belli, göbeğimi gösteren dar jean pantolon giymeyi isterdim ama, bir defasında giymeyi denedim, pantolon otobüste patladı ve fırlayan düğmeler üç kişiyi yaraladı. Kimi zaman diyet yapmam gerektiğini düşünüyorum, ama sonra düşünüyorum da, eğer zayıflarsam, bu defa da şişmanlamak korkusuyla hep gergin olurum, oysa şimdi gayet rahatım. (...). (Benni, 2005: 19)

Yine aynı alaycılıkla, dünyayı ve yaşamı bozanın insanlar olduğunu ve bu durumun düzelemeyeceğine olan inancını şöyle ifade etmekte:

(...). Çocuklar büyüdüleri zaman, küçükken onlara söylenmiş olan şeylerin doğru olmadığını hemen anlarlar, ama buna rağmen kendileri de çocuklarına aynı yalanları anlatmayı sürdürürler. Yani, ‘herkes çocuklarına daha iyi bir dünya bırakmayı arzu eder’ yalanı, yüzyıllardan beri süregelen bir yalandır. Sonucu da işte bu Dünyadır, bu nefret dolu dünya. Bu yüzden, çocukluktan çıkmasına az kalmış olan ben şöyle düşünüyorum:

- a) büyüklerin bize öğretecek hiçbir şeyleri yok;
- b) kararları biz alsak, onlar da okulda verilen savaş karşıtı kompozisyon yazma ödevlerini yapsalar daha iyi olacak;
- c) büyükler, adaletin hep kazandığı filmleri çevirip, hemen sinema çıkışında adaletin yenilmesine sebep olmaktan vazgeçmeliler artık. (...). (Benni, 2005: 12)

Margherita, aklına estikçe evlerinin etrafında göz alabildiğine uzanan kırlarda hayallerine dalarak, huzur bulmaktadır. Bu kırlarda yaşayan bir de arkadaşı vardır, Toz çocuk. Bu kız çocuğunun onun hayâl dünyasındaki hikayesi ise şöyledir:

Yıllar yıllar önce, kırmızı ormanda, içinde bir ailenin yaşadığı bir ev varmış: anne, baba, dede ve üç çocuk, aynı bizim aile gibi. Savaşın son günleriymiş. Küçük kız, bir uçak gürültüsü duyduğunda kırlarda oynamaktaymış. Sığınmak için içeri koşmuş. Uçağın attığı bomba tam evin üstüne düşmüş. Sonradan yıkıntıları kaldıranlar, herkesin cesetlerini bulmuşlar, küçük kızınki hariç. Kazmışlar, kazmışlar, tekrar tekrar aramışlar, hiçbir iz bulamamışlar. Tam vazgeçip, gitmek üzerelerken, incecik bir ses duymuşlar. Ses bir tekerleme söyleyen küçük kızınmış. Kız son oynadığı oyundaki tekerlemeyi söylüyormuş, belki sesini duyurmak için, belki de tekerlemeden güç almak için. Tekrar kazmaya başlamışlar. Ses, günler ve geceler boyu, sürekli biraz daha inceliyor, hafifleşerek duyulmuş, ama ne kadar kazarlarsa kazsınlar küçük kız bulamamışlar, ta ki ses kesilene kadar. Ama birkaç yıl sonra, artık otların bürümüş olduğu yıkıntının yanından geçen biri, o sesi duymuş yine. Ve ağaçların arasında yürüyen küçük bir kız görmüş olduğunu anlatmış: tozlarla kaplı, bir hayalet gibi gri renkte, elleri toprakları kazmaya çalışmaktan kanayan bir kız. Ve mavi gözleri, o grilik içinde, değerli taşlar gibi parlıyormuş. (...). (Benni, 2005:31)

Margherita burada kendini Toz Çocuk ile özdeşleştirmekte. Nasıl ki küçük arkadaşı savaş yüzünden, gülüp oynadığı, o kendince mutlu yaşamına veda etmek zorunda kalmıştır, aynı şekilde Margherita'nın kırlardaki huzuru ve çocuksu umutları da, tam o çimenlerin orta yerine, evlerine giren güneşi engelleyecek kadar yakına, koskocaman, tamamı camla kaplı, en son teknoloji ürünü bir binanın yapılmasıyla son bulur. Binanın bahçesi yapay çimenlerle kaplıdır, hattâ ağaçlar ve çiçekler bile sentetiktir. Bu bina da, giderek doğallıktan uzaklaşan, insanca duyguların tükenmekte olduğu dünyanın bir izdüşümüdür.

Benni, belki de böyle bir dünyaya, hayâli de olsa bir alternatif getirmek amacıyla yazmış olduğu *Stranalandia* adlı yapıtında ise daha önce hiç rastlanmamış bir şekilde varlıkların ve doğanın da oluşumlarını değiştirmiş ve böylece fantastiğe farklı bir boyut getirerek, anlatımını daha da renkli kılmıştır. Tamamı fantastik öğeler, yalnızca kendisinin yarattığı, özelliklerine uygun isimler verdiği varlıklar ile dolu olan bu yapıt, insanın hayalinde tamamen farklı bir dünya canlandıran şöyle bir giriş bölümüyle başlar:

15 Haziran 1906 yılında Juan Fernandez adasına bilimsel nitelikli bir sevkیات yapmakta olan 'Loong' gemisi, kendisini daha önce hiç görülmemiş şiddette bir fırtınanın içinde bulur. O korkunç fırtınalı saatlerde ayrıca otuzdan fazla gemi dalgaların arasında yok olur. Hayatta kalan az sayıda insan 'mürekkep gibi kara gökyüzü'nden, 'alevler içindeki bir örümcek ağı resmedermiş görüntüsü veren sıklıkta' olan yıldırımlardan söz ederler. Yağmur, 'bir savaş şiddeti ile' düşmektedir ve kırk metre boyundaki dalgalar o denli yüksek görünmektedir ki denizcilerin hiçbiri 'denizin gökyüzünün altında mı yoksa üstünde mi olduğunu artık anlayamamaktadır'.

Kasırganın savurduğu 'Loong' da burun üzeri batar. Tek sağ kalanlar ise Edimburg Üniversitesi profesörleri Achilles Kunbertus ve Stephen Lupus'tur. Bu ikisi dalgalara direnen, ceviz ağacından yapılmış kocaman bir yazı masasına tutunurlar ve fırtınanın şiddeti geçene kadar su yüzünde kalmayı başarırlar. Çizim cetvelleriyle kürek çekerek, kalemlerin ucundaki lastikleri yiyip, mürekkep emici kağıtta toplanmış suyu içerek, üç hafta açık denizde ölüme direnirler. Yirmibirinci günün sabahı (dalgalarda savrulan yazı masasının üzerinde oturup her akşam yazdıkları günlükte okunduğu üzere), 'dumanlarla ve inanılmaz yeşillikteki bir denizle çevrelenmiş beyaz bir kara şeridi' görürler. Birkaç saat sonra da ona ulaşırlar: 'Tanrı'nın reklam broşüründen çıkmış gibi görünecek kadar güzel bir adadır bu' diye yazmaktadır günlükte. Adaya Stranalandia adını verirler, çünkü şaşkınlık içindeki iki bilim adamının karşısına o ana kadar hiç görmedikleri farklılık ve güzellikte bitki ve hayvanlar çıkar.

Adadaki hiçbir şey, o ana kadar zoolojide, botanikte, hattâ biyolojide ve geleneksel kimyada belirlenmiş şeylere benzememektedir. Lupus, 'her şey öylesine garip ki hiçbir şey garip görünmüyor insana bu doğanın hayâl laboratuvarında' diye yazar. İki bilim adamı Stranalandia'da tam üç yıl kalır ve bu süre içinde çok sayıda bilgi toplar, adadaki varlıkların resimlerini yapar ve gözlemlerde bulunurlar. Bu arada sayısız arkadaş edinirler, bunlardan biri de ada sakinleri arasındaki tek insan olan Osvaldo'dur. 1909 yılı Nisan ayında bir gece adadaki volkan (iki arkadaş volkana 'Nonnopera' adını vermiştir) büyük bir şiddetle uyanır. Kunbertus, 'Gökyüzü bir pizza fırınının içi gibi kızardı, ve ısı o denli yükseldi ki, mürekkep hokkamın içindeki mürekkep kaynamaya başladı ve çelik uçlu kalemimi eritti. Bu yüzden olaya ilişkin bir karalama yapamadım, sağ yanağımdaki çok acı veren lav yanığı dışında.' diye yazar.

Kunbertus ve Lupus, bir kez daha hayatlarını kurtaracak olan yazı masasının içine gizlenirler. Volkan patladığında, yazı masası, yaklaşık üçbin kilometrelik bir parabol ile havaya uçup, dört kilometrelik bir sıçrama yapar. Dakikalarca uçtuktan sonra, Buenos Aires Üniversitesi Doğa Bilimleri Fakültesinin çatısını delerek, o anda evrim üzerine bir tartışmanın sürdürülmekte olduğu Büyük Anfi'ye inerler. Anfi'deki bilim adamlarının şaşkın bakışları karşısında, iki arkadaş önce soğuk bir çay isterler, sonra da hâlâ dumanları tüten yazı masalarında bir konferans verirler. Bu konferans, alkışlar, haykırışlar ve ıslıklarla karşılaşır: ve bu konferanstan yüzyılın bilimsel gizemlerinden biri olan Kunbertus-Lupus problemi doğar.

Bugün bile hiç kimse Stranalandia hakkında kesin şeyler söyleyememekte. Bir çok araştırmacıya göre, bu ada vardı ve belki bugün hâlâ varlığını sürdürmekte: Georgia Austerale civarında küçük bir ada olabilir, belki de sis ve volkandan çıkan sıcak dumanlar yüzünden görünmez hâle gelmiştir. Ünlü zoolog Guiscardos, 'Bir gariplik mi, yoksa bilimsel bir saçmalık mı? Ancak şu var ki, bilim, varlıkları Stranalandia'nın varlığından çok daha az kesin olan kesinlikler ve prensiplere dayanarak, bir çok şeyi yıkıp, mahkûm etmiştir.' diye yazmış. Bir diğer bilim adamı, Kapp ise, 'Tropikal güneşe, yalnızlığa ve muz diyetine mahkum edilmiş iki çatlak bilim adamının saçmalamalarını gerçek sanmak, bilimin inanılabilirliğini hedef almaktır. Kunbertus ve Lupus'un anlattığı hayvanlar ve diğer gariplikler, onların sapıtmalarının bir sonucudur: bunların hiçbiri mevcut değildir, ayrıca mevcut olsalar bile, gelecek planlarımızın içine dahil olamazlar.' demiştir.

Buradan bir tartışma doğar: Stranalandia tarafını tutanlar anlatılarının ve yaptıkları resimlerin kesinliğine ve gözlemlerinin bilimselliğine dayanarak, tezi desteklerler. Karşı çıkanlar ise, iki bilim adamının gülünç karakterlerini vurgularlar. Kunbertus, başka dünyaların varlıkları ile temas içinde olduğunu ileri sürer ve hattâ birkaç kez şehrin eczanelerine 'hazımsızlık çeken bir Marslı için bir şeyler' istemek için girmiştir. Astronomi ve luna-parktaki bir

tekerleğin üzerindeki yıldız deseni hakkında dersler verir ve ‘yıldızların oraya daha yakın olduklarını’ söyler. Lupus ise komiklikleri ile ünlüdür: bir gün bumerang koleksiyonunu Üniversitenin Antropoloji fakültesine bağışlamıştır, ama gece bütün koleksiyon ona geri dönmüştür. Motorsuz uçuş denemeleri yapmaktadır ve bu yüzden bir gün bütün cepleri arılarla dolu bir şekilde kendini Edimburg çan kulesinden aşağıya atmıştır.

Bu arada, Stranalandia’nın bulunduğu varsayılan noktaya yönelik bir çok sefer düzenlenmiştir. Her türlü donanımı olan bir askerî gemi 1911 yılında yola çıkmış, ancak, Atlantik Okyanusu’nun 50. paraleli ile 30. meridyeninin kesişme noktasına girdiğinde, kendini Alp Dağları’ndaki Misurina’nın kayak pistinde karlar arasında bulmuştur. Yetmiş yıllık araştırmalar sonunda oraya nasıl varmış olduğu da hâlâ açıklanamamıştır. 1923’te, adayı bir reklam filmi setine dönüştürmek isteyen tanınmış bir meşrubat firmasının finanse ettiği altı gemilik bir filo da bir sonuca ulaşamamıştır. Yine aynı sis tabakasının içine giren bu altı gemi, küçülmeye başlamışlar ve gemideki adamların hepsi kendini denize atmak zorunda kalmıştır. Oradan geçen bir petrol gemisi onları kurtarmış ve bir denizci minyatürleşmiş gemilerden birini yanında götürmeyi başarmıştır. Geminin uzunluğu altmış santimdir ve bütün detayları aynı şekilde durmaktadır: örneğin, uzmanlar, her biri bir mikrop büyüklüğünde ellibin çift gemici pantolonunu mikroskop altında belirlemişlerdir.

Aynı yıl Londra’da küçük bir yayımevi olan Lilfelt tarafından ‘Stranalandia’nın Şaşkınlık Verici Hayvanları’ adlı bir kitap yayımlanmıştır. Ama kitap, ‘okullardaki bilimsel eğitimi altüst edeceği’ gerekçesiyle hemen toplatılmış ve ayak basılmamış topraklardan bir yer kapma çabasındaki büyük endüstri grupları tüm kopyaları almış ve yakmışlardır. Kunbertus ve Lupus, eşleri, çocukları ve köpekleri ile birlikte, Edinburg parklarındaki gölde uzaklaştıklarının görüldüğü 1939 yılına kadar ders vermeye devam etmişler. Söğüt ağaçları arasında kürek çekerken ortadan yok olmuşlar ve bir daha kimse onlardan haber alamamıştır.

İşte bu yüzden, yıllar süren bir bekleyişten sonra, Kunbertus ve Lupus tarafından tutulan günlüğü ortaya çıkarmaktan dolayı gururluyuz. Günlüğün elimize nasıl geçtiğini size söylemeyeceğiz, yalnızca bu kitabın, günlüğün orijinalini oluşturan üç cildin ikincisi olduğunu belirtebiliriz. Bu kitapla birlikte, kim bilir daha ne kadar zaman bizi büyülemeye devam edecek olan Stranalandia gizemi aramıza dönüyor. Birkaç ay önce, Falkland adalarının açığında bir İngiliz savaş gemisinin mürettebatı, içinde bir not bulunan bir şişe buldu: ‘Bize üç numara ucu olan yirmi adet kalem ve mümkünse eğer, bir şişe açacağı lazım. Teşekkürler. Prof. Kunbertus ve Prof. Lupus’.

Bu bir şaka mı? Bir Stranalandia fanatiğinin bir üçkağıtçılığı mı? Yoksa Arjantin Gizli Servisi mi? Kim bilir? Stranalandia’ya hoşgeldiniz! (Benni, 1984: 5-7)

Stranalandia sakinleri söz konusu olduğunda ise çok sayıdaki figür arasında öncelikli olan, adada yaşayan tek insan Osvaldo'dur. Osvaldo'nun bir de Deniz Kızı nişanlısı vardır: Maria Delfina. Adadaki ölçü birimi bile Osvaldo'dur. Örneğin, Osvaldo bir Osvaldo uzunluğundadır, bir ağacın yüksekliği de üç Osvaldo kadardır. Ağırlık birimi de yine Osvaldo'dur: "Bir balık tuttum, tam üç Osvaldo ağırlığında." (Benni, 1984: 10) derler, ısı için de, hız için de yine Osvaldo bir ölçüttür: "Dün sıcaklık gölgede en az yirmi Osvaldo kadardı." (Benni, 1984: 10), "Stranalandia'nın en hızlı hayvanı saatte altmış Osvaldo hızına ulaşan uçan domuzdur." (Benni, 1984: 10). Osvaldo aynı zamanda, adada başka insan olmadığı için insan anlamına da gelmektedir: "Aman Tanrım, bu sabah sahilde ne kadar çok Osvaldo var!" (Benni, 1984: 10)

Adadaki önemli figürlerden biri de Osvaldo'nun köpeği Roger Marcel Malousse Bellinò Joachim Rigolò'dur, ama onu Biro diye çağırırlar. Boynunda bir limonata şişesi taşır, kulakları Osvaldo'nun terliklerini taşımaya uygundur. Sol ön ayağı Osvaldo istediği anda ona uzatacak şekilde donanımlı, tüyleri ise bunaltıcı yaz gecelerinde sahibini serinletmek üzere yelpaze şeklindedir. Adanın horozu rolündeki ise, aşk şarkıları söyleyerek adalıları uyanık tutan serçe Pavarotto'dur. En sevdiği şarkısı ise kimi geceler on kez söylediği şu şarkıdır: "Ah keşke dönebilsem/ o uzaktaki adama/ o Rossana'mın olduğu/ beni sahilde beklediği adaya" (Benni, 1984: 67). Ada sakinleri arasında bir de Pappagatto vardır. Profesör Kunbertus'un üç yıl boyunca evinde baktığı, çok canlı bir çok renkteki tüyleriyle, kafası papağan, bedeni kedi olan bir hayvandır bu. Çok sosyal bir kişiliğe sahip olup, aynı bir kedi gibi bağımsız karaktere sahiptir. Çok konuşur, ama söyleneni tekrarlamaktan ziyade, canı ne isterse onu söyler.

Bu örneklerin dışında kalan, balık, ağaç, dağ, kedi, tavuk, hamam böceği, köpek, pelikan, fare, yılan, kaplumbağa gibi ada sakinlerinin hepsi de hayâl ürünü fonksiyon ve fiziksel özelliklerle donatılmış ve hepsi için, özelliklerine uygun, daha önce hiç duyulmamış isimler uydurulmuş ve her birinin görüntüleri tüm detaylarıyla kitapta resmedilmiştir.

Fantastik öge kullanımında her türlü sınırı zorlayan Stefano Benni'nin bu kitabında da görüldüğü gibi, hayâl dünyasının ve yaratıcılığın sınırı bulunmamakta.

KAYNAKÇA

- BENNI S. (1984). *Stranalandia*. Milano: Feltrinelli.
- BENNI S. (2005). *Margherita dolcevita*. Milano: Feltrinelli.
- BENNI S. (1995). *L'ultima lacrima*. Milano: Feltrinelli.
- BUZZATI D. (1968). *La boutique del mistero*. Milano: Mondadori.
- CALVINO I. (1970). *Gli amori difficili* Torino: Einaudi.
- MASINO P. (1969). *Bontempelli-Racconti e Romanzi*. Milano.
- PAZZAGLIA M. (1972). *Antologia della Letteratura Italiana*. I. vol.. Zanichelli, Bologna.
- PAZZAGLIA M. (1979). *Antologia della Letteratura Italiana*. II. vol. Zanichelli, Bologna.
- PAZZAGLIA M. (1979). *Antologia della Letteratura Italiana*. III. vol. Zanichelli, Bologna.
- <http://www.bulgaria-italia.com/bg/info>
- <http://letteratura/todorov/default.asp>
- http://it.wikipedia.org/wiki/Generi_letterari
- <http://repubblicaletteraria.it/LetteraturaFantastica.html>